

Sygn. akt II CSK 55/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa J. B.

przeciwko T. K. i S. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lipca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 8 września 2015 r., sygn. akt I ACa 251/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy

dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powoda J. B. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 września 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powoda wskazał, że art. 753 § 2 k.c. wymaga wykładni „w zakresie określenia jakie warunki musi spełnić *negotiorum gestor*, aby móc żądać zwrotu poniesionych nakładów i uzasadnionych wydatków”. W ocenie autora skargi „szczególne trudności interpretacyjne budzi sformułowanie <jeżeli działał ze swoimi obowiązkami, może żądać zwrotu uzasadnionych wydatków i nakładów...>”. Pełnomocnik powoda wskazał ponadto, że dokonana w zaskarżonym orzeczeniu wykładnia jest sprzeczna z dotychczasowym rozumieniem tego przepisu w orzecznictwie, a zatem wskazał na rozbieżność w orzecznictwie sądowym.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżność w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ.).

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przepełnione jest polemiką z poglądem prawnym przyjętym w zaskarżonym orzeczeniu, ale nie zawiera wyводу prawnego uzasadniającego twierdzenia, że art. 753 § 2 k.c. jest źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych. Należało przy tym zauważyć,

że uzasadnienie wniosku oparte było na przypisaniu Sądowi Apelacyjnemu poglądu, który nie został wyrażony w zaskarżonym orzeczeniu.

Autor skargi przyjął, że Sąd Apelacyjny uzależnił możliwość wystąpienia z roszczeniem przez osobę prowadzącą cudze sprawy bez zlecenia od osiągnięcia zysku, podczas gdy w zaskarżonym orzeczeniu wskazano, że osoba prowadząca cudze sprawy bez zlecenia może żądać zwrotu uzasadnionych nakładów i wydatków, na podstawie art. 753 § 2 k.c., jeżeli działała zgodnie ze swoimi obowiązками, których zakres określa art. 752 k.c. Dokonując wykładni tych przepisów Sąd Apelacyjny stwierdził, że obowiązek działania z korzyścią osoby, której sprawy się prowadzi i przy zachowaniu należytej staranności oznacza, że „prowadzący cudzą sprawę bez zlecenia w zakresie odpowiadającym sprawowaniu zarządu nieruchomością, winien dążyć do uzyskania dochodu i wszelkie nakłady i wydatki pokrywać w pierwszym rzędzie z uzyskanego dochodu”. Sąd Apelacyjny nie uzależnił zatem możliwości dochodzenia roszczenia od uzyskania zysku, a w ustalonym w sprawie stanie faktycznym, którym Sąd Najwyższy był związany, powód nie wykazał okoliczności faktycznych niezbędnych do oceny, że działał zgodnie ze swoimi obowiązками.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek pozwanych zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).

jw